

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ
ΣΥΝΤΑΞΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΚ

Συνδραμονταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἀπασι τοῖς κ. κ.
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ.χ. 8
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
27-ἡδὸς Πανεπιστημίου-27
Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10-12 π. μ.
Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ὀκτώ ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάξις αὐτῶν
Κ. ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΚ
Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιεύμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. Ἐνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ.
Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ἀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ ἑορτὴ τῆς χαρᾶς. — Τὰ Χριστούγεννα ἀνά τὸν κόσμον ὑπὸ Jules Claretie καὶ R. Maizeroy (κατὰ μετάφρ. δος Εἰρήνης Νικολαΐδου). — Ἡ γέννησις τοῦ Χριστοῦ (ὑπὸ δος Μαρίας Πινέλη). — Ἀπὸ τὸ ταξίδι μου. — Ἀπὸ τὴν Γλωσσικὴν αὐτοβιογραφίαν τοῦ Παύλου Νιρβάνα. Β'. — Χωρὶς ὄνομα. — Τὸ Δένδρον τοῦ Ἀσύλου. — Συναγῆ. — Εἰδοποιήσεις. — Ἐπιφυλλίς: Κάμεν Σιλβα (Pierre Loti, κατὰ μετάφρ. δος Εἰρήνης Νικολαΐδου).

Ἡ ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΧΑΡΑΣ

Ἡ ἑορτὴ τῆς ποιήσεως καὶ τῆς χαρᾶς, ἡ ἑορτὴ τῶν μεγάλων καὶ ὑψηλῶν ἰδανικῶν, ἡ ἑορτὴ τῆς ἀπλότητος καὶ τῆς συμπαιθείας καὶ τῆς ἀγάπης. Ὁ σταυλὸς καὶ τὸ λίκνον ἀδελφωμένα. Τὸ παιδί, τὸ ἀδύνατον καὶ ἄκακον, καὶ τὸ ζῶον τὸ ἀγαθὸν καὶ εἰρηνικόν, ὑπὸ τὴν ἰδίαν πτωχικὴν καὶ πενιχρὰν στέγην, τὴν ὁποῖαν ὁ μὲγας καὶ λαμπρὸς ἥλιος τῆς Ἀγάπης.

Ὁ μὲγας ἥλιος, τὸ ἄστρον τῆς ἀγάπης, τὸ ὁποῖον ὠδήγησε τὴν ἀνθρωπότητα ἔλθῃ εἰς τὴν ἀναγέννησιν καὶ εἰς τὴν εὐτυχίαν. Τὸ ἄστρον τῆς Ἀγάπης, τὸ ὁποῖον ἠκτινοβόλησεν ἰσχυρὸν καὶ μέγα περὶ τὴν ἀσθενῆ γυναῖκα καὶ ἐχρύσωσε τὸν θρόνον τῆς μητρότητος καὶ ἠγίασε τὰ σπλάγγνα τὰ κυφορήσαντα τὴν θεϊότητα τῆς Ἀληθείας καὶ τῆς Δικαιοσύνης.

Ἐορτὴ κατ' ἐξοχὴν ἐπίσημος τῆς ἀθωότητος, τῆς στοργῆς καὶ τῆς οἰκογενειακῆς εὐτυχίας καὶ χαρᾶς. Γυναῖκες καὶ παιδιὰ, οἱ ἀπόκληροι καὶ οἱ δοῦλοι τῶν παλαιῶν κοινωνιῶν, ἐλευθερώνονται σήμερον. Γυναῖκες καὶ παιδιὰ, οἱ αἰώνια ἀνήλικες τῆς ἀρχαιότητος, εἴτε ριπτόμενοι εἰς τὸν Καιάδα, εἴτε κρυμμένοι εἰς τὰ ἄδυτα τοῦ γυναικωνίου, χειραφετοῦνται σήμερον.

Ἡ γέννησις τοῦ ἀνθρώπου ἐξυψώθη, ἐξειδανικεύθη μετὰ τὴν

διὰ τῆς γυναικὸς ἐνανθρώπησιν τοῦ Θεοῦ. Τὰ γυναικεῖα σπλάγγνα ἐξηγιασθήσαν, ἐξευγενίσθησαν μετὰ τὴν δι' αὐτῶν ἀναγέννησιν τῆς ἀνθρωπότητος. Κάθε γυναῖκα δύναται σήμερον νὰ ὑπερηφανεύεται, δύναται σήμερον νὰ πανηγυρίξῃ τὴν μεγάλην τῆς μητρότητος ἑορτήν. Διότι κάθε γυναῖκα δύναται νὰ δημιουργήσῃ ἂν ὄχι θεοῦς, βεβαίως ὅμως ἀγγέλους τῆς Ἀγάπης, τῆς Ἀληθείας καὶ τῆς Δικαιοσύνης.

Δὲν χρειάζεται διὰ τοῦτο πλοῦτος καὶ εὐγένεια γένους καὶ περγαμνηλαὶ ἐπισημότητος καὶ ἀρχοντιᾶς. Ἡ πτωχὴ κόρη τῆς Βηθλεὲμ ἦτο ἄσημος καὶ ἀγνωστος καὶ ἀπλῆ. Καὶ ὅμως αὐτὴν ἐξέλεξεν ὁ Θεὸς διὰ τὴν μεγάλην ἀποστολὴν τῆς θείας μητρότητος. Μετὰ τῆς πτωχῆς ἐκείνης κόρης τὸ γάλα ἐγαλουχήθη τὸ θεῖον βρέφος εἰς τὰ μεγάλα καὶ εὐγενῆ αἰσθηματὰ τῆς αὐταπαρνήσεως καὶ τῆς αὐτοθυσίας. Μετὰ τῆς ἀφελοῦς καὶ ἀπλοῦς κόρης τὰ διδάγματα ἀφυπνίσθη τὸ πνεῦμα τοῦ θεοῦ παιδιοῦ εἰς τὴν ζωὴν τῆς σκέψεως καὶ τῆς διανοίας. Τὰ ἄρθρα καὶ ἀπαλὰ ἐκείνης χέρια ἐστήριξαν τὰ πρῶτα βήματα τοῦ Θεανθρώπου εἰς τὴν ζωὴν.

Ἀπὸ τότε τὰ ἄρθρα καὶ ἀπαλὰ χέρια τῆς μητέρας ἀπέκτησαν δύναμιν ἡράκλειον. Ἀπὸ τότε τὸ μητρικὸν γάλα μετεβλήθη εἰς νόμα θεῖον, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἡ ἀνθρωπότης ἐξαρτᾶ σήμερον τὴν εὐτυχίαν τῆς. Ἀπὸ τότε ἡ μητρικὴ ἀγάπη καὶ αὐτοθυσία καὶ αὐταπαρνήσις ἐξήγησαν τὴν οἰκογενειακὴν ἐστίαν, καὶ μετέβλεψαν τοὺς οἴκους τῶν ἀνθρώπων εἰς οἴκους θεῶν. Ἀπὸ τότε τὸ ἄστρον τῆς ἀγάπης ἀκτινοβολεῖ ἄσβεστον εἰς τὴν ἀνθρωπίνην ψυχὴν. Ἀπὸ τότε οἱ τυφλοὶ ἀνέβλεψαν καὶ οἱ κωφοὶ εἰς τοὺς λόγους τοῦ Εὐαγγελίου μετεμελήθησαν. Ἀπὸ τότε αἱ ἀλύσεις τῶν δούλων ἐλύθησαν καὶ ἡ ἀνθρωπότης ἠνωμένη καὶ ἀδελφωμένη βαδίζει πρὸς τὴν ὠραίαν ὁδὸν τῆς ἀλληλεγγύης καὶ τῆς εὐτυχίας.

ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΑΝΑ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Α'.

Ἀπὸ τὸ ἓνα ἄκρον τοῦ κόσμου ἕως τὸ ἄλλο, παντοῦ ὅπου ἡ χριστιανικὴ παράδοσις ἐφύσησε τὴν ὠραίαν πνοὴν τῆς τῶν Χριστοῦγεννα ἐορτάζονται. Ἀδελφόνουν ὅλους τὴν αὐτὴν ὠραν, μὲ τὰς αὐτὰς ἐορτάς.

Ἦλτων τῶν εἰδῶν αἱ χαρὰι ἀπὸ τὰς πλέον μεγάλας καὶ θυρωβώδεις, ἕως τὰς μικροτέρας καὶ ἡρεμωτέρας—συμβολισμὸς περίπλοκος, συνήθειαι διάφοροι, χαρακτῆρες ποικίλοι, — ἀδιάφορον! μίκα ἀδελφικὴ ἀγάπη ὑπάρχει εἰς ὅλας τὰς καρδίας τὴν ἡμέραν αὐτὴν, ἡ ὁποία τὰς ἐνώνει εἰς μίαν καὶ γεννᾷ τὴν ἐλπίδα καὶ τὴν χαρὰν.

Ἄς εἶδομεν ἐκ τοῦ πλησίον μερικὰ ἀπὸ τὰ Χριστοῦγεννα αὐτὰ, τὰ τόσον ἀνόμοια καὶ ὅμως κατὰ βᾶθος τόσον ὅμοια μεταξύ των ἄς ζητήσωμεν εἰς τοὺς πλέον μακρυνούς τύπους, οἱ ὅποιοι δὲν γνωρίζονται μεταξύ των, νὰ ἴδωμεν πῶς συνηθίζουσι νὰ περνοῦν τὴν μεγάλην αὐτὴν ἡμέραν.

Ἄς συνάξωμεν τὰ Χριστοῦγεννα αὐτὰ ὡς παγκόσμιον ἀνθοδέσμη, ἀνθοδέσμη ἀπὸ κλόνας ἐλάτης, ἀπὸ gui καὶ ἀπὸ ρόδα τῶν Χριστοῦγεννων, ἀπὸ κρίνους μυστικὸς τῆς παραδόσεως καὶ τῆς πίστεως, καὶ ἀπὸ τὰ φῶτα τῶν δένδρων τῆς οἰκουμένης τὰ ὅποια λάμπουν εἰς τὰς αἰθούσας, ὅπως οἱ ἀστερισμοὶ εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ ἄς τὴν πλέξωμεν τὴν ἀνθοδέσμη αὐτὴν, μὲ τὴν εὐλάβειαν ὅπου τῆς ἀρμύζει, σκεπτόμενοι ὅτι διὰ τὰ μικρὰ ἢ ἐορτὴ αὐτὴ εἶναι ἡ ἀληθὴς ἀνοιξις τοῦ ἔτους. Διότι τὰ παιδιὰ εἶναι οἱ ἥρωες τῆς εὐτυχῆς τελετῆς. Εἶναι κατ' ἀπομίμησιν τοῦ Σωτῆρος Ἰησοῦ Χριστοῦ, οἱ μικροὶ θεοί. Δι' αὐτὰ εἶναι ἡ Ὁραία Ἡμέρα, καὶ ἡ ἐορτὴ τῶν ἐορτῶν, τῆς ὁποίας παρακολουθῶν τὰς προετοιμασίας μὲ θαυμασίαν σοφότητα. Μήπως δὲν εἶναι γνωστὸν ὅτι τὰ παιδιὰ κάμνουν ὅλας τὰς πράξεις των μὲ σοφότητα, καὶ ἐκεῖνο ὅπου ὀνομάζωμεν παιχνιδία των εἶναι σπουδαῖα ἀσχολία καὶ ὅτι πραγματικῶς δὲν παίζουσι εἰς τὴν ζωὴν παρὰ μόνον οἱ μεγάλοι;

Χριστοῦγεννα εἰς τὴν Βρετάνην.

Ἐκεῖ κάτω εἰς τὴν Βρετάνην, εἰς τὴν μικρὰν ἐκκλησίαν, οἱ ἀνδρεῖοι κάτοικοι, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ψαράδες, ἦλθον νὰ ἐορτάσουν τὰ «Χριστοῦγεννα» καὶ νὰ ἀκούσουν τὴν μεταμεσονύκτιον λειτουργίαν.

Ἐξω ἡ θάλασσα εἶναι ἴσως ἀγριευμένη. Οἱ ἄνεμοι σφυρίζουσι ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ κωδωνοστάσια, τὰ σκαλισμένα, τὰ ὅποια, τὴν βραδιά αὐτὴν βεβαίως φοροῦν τὴν ὠραίαν ἀπὸ χιόνι ἀσπρην στολὴν των. Ἴσως τὸ χιόνι αὐτὸ κτυπᾷ καὶ τὰ γυαλιὰ τῆς ἐκκλησίας. Οἱ ναῦται δὲν ἀκούουν, δὲν θέλουσι νὰ ἀκούουν τὴν μανίαν τῆς φοβερῆς θαλάσσης, ἡ ὁποία τόσους ἔχει καταπιεῖ ἀπὸ τοὺς ἀγαπημένους των. Τώρα τοὺς ἐνθουσιάζει ἡ φωνὴ τοῦ ὄργάνου, καὶ τοὺς ἠλεκτρίζει τὸ φωτιζόμενον ἀπὸ πλῆθος λαμπάδων θυσιαστήριον. Καὶ αἱ γυναῖκες προσεύχονται διὰ νὰ ἐπανέλθουν ὑγιεῖς οἱ ξενητευμένοι των καὶ νὰ ἐπανίδουν τὰ χρυσὰ σπαρτά τῆς πατρίδος των.

Ὁ Brigant ἐτραγουδῆσε τὰ Χριστοῦγεννα αὐτὰ τῆς Βρετάνης, τὰ ὅποια ἐπίσης ψάλλουν οἱ σύγχρονοι καλλιτέχναι μὲ τὸν αὐτὸν ἐνθουσιασμὸν τοῦ ποιητοῦ τῆς *Μαρίας*. Ἦκουσεν ἀπὸ τὰ παγωμένα χεῖλη τῶν ψαράδων τὰ λόγια τῆς ἐλπίδος

καὶ τῆς ἀγάπης καὶ τὴν φωνὴν τοῦ ἔρωτος, ὁ ὁποῖος βασιλεύει εἰς ὅλας τὰς ἡλικίας:

«*Εἰρήνη εἰς τὴν γῆν, εἰς τὰς καρδίας καλὴ θέλησις!*» Πηγαίνει μὲ τὸ λαμπρὸ φεγγάρι, ἀπὸ τὸν παγωμένον δρόμον, διὰ νὰ συναντήσῃ εἰς τὴν συνηθισμένην θέσιν τὴν *Μαρίαν* του μὲ τὴν ἀσπρην σκουφίαν, τὴν τόσον ἀσπρην ὅπως ὁ Χριστὸς μέσα εἰς τὴν φάτην. Ἦκολούθησε τοὺς ψαράδες, οἱ ὁποῖοι μ' ἓνα φαναράκι εἰς τὸ χεῖρ πηγαινὺν εἰς τὴν λειτουργίαν τοῦ Μεσονυκτίου, καὶ ἡ θεὰ τῆς πτωχικῆς ἐκκλησίας, τῆς γεμάτης ἀπὸ πτωχοῦ ἀνθρώπου, σκυμμένους μὲ τὸ κεφάλι γυμνόν, τὴν σκηρὴν αὐτὴν τῆς μεγάλης αὐτῆς οἰκογενείας τὴν ἐσημείωσε—καὶ τὴν ἐσημείωσε κλαίων, διότι τὴν βραδιά αὐτὴν τῶν Χριστοῦγεννων εἰς μᾶτην ἐζήτησε τὴν κόρην τοῦ *Pont-Kerlo* εἰς τὸ γονατισμένον πλῆθος. Τὸ ὄνειρόν του ἐτελείωσε.

Διὰ τοὺς ψαράδες αὐτοὺς ἀρχίζει κατ' ἔτος καὶ νέον ὄνειρον, εἰς τὴν μικρὰν ἐκκλησίαν ὁ *Yam* καὶ ἡ *Gaud*, οἱ ἀρραβωνιασμένοι τοῦ *Pierre Loti*, ὁ ἓνας κοντὰ εἰς τὸν ἄλλον προσεύχονται διὰ τὴν ἀνάπαυσιν τῶν γέροντων, καὶ χαιρετοῦν τὴν φάτην μὲ τὰ ἄχυρα, ὅπου τὸ παιδίον, τὸ ὁποῖον ἦλθε διὰ νὰ σώσῃ τὸν κόσμον τοὺς μειδιά, τείνον πρὸς αὐτοὺς τὰ χερσίνια του τὰ βραχιὰ ἀπὸ ἐλπίδας.

Αἱ ἐλπίδες, ἡ τελευταία θεία κοινωνία τῆς ἀνθρωπότητος. Καὶ ὅλα αἱ παιδικαὶ μας ἀναμνήσεις ἀναγεννῶνται εἰς τὴν θέαν τῆς εἰκόνος τοῦ ταπεινοῦ. Καὶ ὁ ὕμνος τῶν χωρικῶν κατὰ τὴν νύκτα τῶν Χριστοῦγεννων ἀκούεται παντοῦ:

Ἐγεννήθη τὸ θεῖον παιδίον!

Ὁ ὕμνος πρὸς *Ἐκεῖνον*, ὅπου θὰ δώσῃ τὴν ζωὴν του διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ κόσμου, εἶνε ἐπίσης ὁ χαιρετισμὸς πρὸς τὸ νέον ἔτος ὅπου πλησιάζει, καὶ τὰς μεγαλειτέρας ἡμέρας ὅπου ἔρχονται. Τὰ Χριστοῦγεννα αἱ ἡμέραι μεγαλώνουν «κατὰ ἓνα πῶδι τοῦ κόκορα». Καὶ ὁ κόκορας αὐτὸς φαίνεται ὅτι χαιρετᾷ τὸ νέον ἔτος μὲ φωνὴν χαρούμενην.

(Jules Claretie).

Χριστοῦγεννα εἰς τὴν Σεβίλλην.

Ἐνθυμοῦμαι ἓνα τραγοῦδι, τόσον γλυκὺ, τόσον περιπαθεῖς, τόσον θερμὸν, τόσον πονετικόν, ὥστε μὲ συνεκίνησε μέχρι δακρύων, καὶ μὲ ἔκαμε νὰ ἐνθυμηθῶ ἓνα ἄλλο τραγοῦδάκι μιᾶς τσιγκάνας, ὅπου ἤκουσα πρὸ πολλοῦ καιροῦ, εἰς τὴν Σεβίλλην, μίαν νύκτα τῶν Χριστοῦγεννων.

Ἦτο, δὲν ἐνθυμοῦμαι πλέον, ποῖος πτωχικὸς καὶ μακρινὸς δρομάκης τῆς παλαιᾶς συνοικίας τῆς *Macarena*. Ὁ οὐρανὸς ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ σπίτια ἐφαίνετο βαθύς, θαυμασίος, στολισμένος μὲ ἄστρα, ἀνάμεσα εἰς τὰ ὅποια ἔλαμπε τὸ ἀσημένιον φεγγάρι· οἱ εἰκοσι τέσσερες κώδωνες τῆς *Giralda* ἐκτυποῦσαν ἀδιακόπως καὶ ἔδιδαν τὴν χαρὰν εἰς ὅλην τὴν ἐορτάζουσαν πόλιν.

Μὲ βῆμα γρήγορον καὶ ἀνυπόμονον, μὲ γέλοια καὶ φωνὴς ἔτρεχαν τὰ ζεύγη, αἱ γυναῖκες σκεπασμένες μὲ τίς μαντίλιες των, μὲ τὰ βιβλία τῆς λειτουργίας εἰς τὸ χεῖρ, εἰς τὰ σπίτια των, ὅπου τοὺς ἐπερίμενε τὸ Χριστοῦγεννατικὸν τραπέζι.

Τὰ παράθυρα ἔλαμπαν, ὁ καπνὸς ἀνέβαινεν ἐπάνω ἀπὸ τίς στέγες, καὶ ὁ ἀέρας τὸν ἐσκόρπιζε σὲ μικρὰ συννεφάκια ἄσπρα. Ὁ ἐλαφρὸς ἀέρας ἦτο γεμάτος ἀπὸ μουρουδιὰς γάλων ψητῶν, διαφόρων γλυκυσμάτων μὲ λαδί, καὶ πορτοκαλιῶν.

Καὶ καθὼς περνοῦσα ἐμπρὸς ἀπὸ τὴν πόρτα μιᾶς ἀθλιας ταβέρνας, εἶδα ἐργάτας μὲ τὰ κυρικὰ των φορέματα νὰ

πίνουσι ἓνα ἐλεεινὸν κρασί μὲ μεγάλα ποτήρια. Καὶ ἀκουμπισμένη εἰς τὸν τοῖχον μὲ τὸ βλέμμα ἀπλανές, χαμένον προσηλωμένον εἰς τὰ μάτια τοῦ ἀπέναντι κιθαριστοῦ, ὁ ὁποῖος τὴν ἐσυνώδευε εἰς τὸ τραγοῦδι τῆς μὲ τὴν κιθάρα του, μίκα τραγοῦδίστρα νέα καὶ ὠραία, μὲ μαλλιὰ σὰν τὸ χρῶμα τοῦ ξηροῦ φύλλου, μὲ ὕφος ὑποταγῆς καὶ παθητικῆς στενοχωρίας, ἡ ὁποία μὲ ἔκαμε νὰ συλλογισθῶ κατὰ τριαντάφυλλα στραπατσarisμένα ἀπὸ ἔλλειψιν περιποιήσεως. Τραγοῦδοῦσε μὲ φωνὴν περιέργου, διαπεραστικῆν, ὡς κραυγὴν πόνου, λιγωμένην ὡς ἐξομολόγησιν λατρείας, ἓνα ἐρωτικὸν τραγοῦδι. Ἄ! αὐτὸ τὸ τραγοῦδι τῆς ἐρωτευμένης, τὸ ὅσον ἐκυριαρχοῦσε ἀπὸ τὰ καταπήματα τοῦ ποτηριοῦ καὶ τοῦ ἤχου τῶν κωδῶνων τῆς εἰρήνης καὶ τῆς ἐλπίδος!

(René Maizeroy). (Κατὰ μετάφρασιν) *Εἰρήνη Νικολαΐδου*

Η ΓΕΝΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

«Ἐλθούσης δὲ τῆς πίστεως, οὐκέτι ὑπὸ παιδαγωγῶν ἐσμέν. Πάντες γὰρ υἱοὶ Θεοῦ ἐστὲ διὰ τῆς πίστεως ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ. Ὅσοι γὰρ εἰς Χριστὸν ἐβαπτίσθητε, Χριστὸν ἐνεδύσασθε.»

Τῷ ὄντι. Ἀληθέστατον ἔτι λέγει ὁ Θεὸς Παῦλος. Ἡ ἀγία καὶ ἀληθινή τοῦ Χριστοῦ πίστις ἀνύψωσε τὸν ἐκπεσόντα ἀνθρώπον μέχρι τοῦ θρόνου τοῦ Ὑψίστου. Ὅχι πλέον ὑπὸ τὴν σκιάν τοῦ παιδαγωγοῦ νόμου, ἀλλ' εἰς ἕμμεσον σχέσιν τοῦ φωτός, ὑπὸ τοῦ σταλέντος φέρεται. Δι' οὗ ἐκλήθητε εἰς κοινωνίαν τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, λέγει ὁ ἴδιος Ἀπόστολος. Ὁ Θεὸς καὶ Πατὴρ καλεῖ τὸ πλάσμα τῶν χειρῶν αὐτοῦ εἰς τὴν διδασκαλίαν τοῦ Υἱοῦ, ἀποδεικνύων τοῦτο διὰ τῆς πάλαι ὑποσχέσεως, διὰ τῶν Προφητικῶν ῥήσεων, διὰ τῆς Πατρικῆς φωνῆς, μαρτυρούσης αὐτὸν υἱὸν ἀγαπητὸν, διὰ τῶν σημείων, τὰ ὅποια ἔδειξεν ἀπὸ τῆς στιγμῆς τῆς γενήσεώς Του. Κύριος τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, ἐν τῷ Οὐρανῷ φανερῶν τὸν ἀστέρα, εἰς τὴν Γῆν προσφέρει αὐτῷ τὸ σπήλαιον, τὸν ἀχειρόκτιστον οἶκον, πρὸς ὑποδοχὴν.

Καὶ γεννᾶται καὶ κατακλίνεται εἰς φάτην ἀλόγων, τὴν σημαίνουσαν τὴν κτηνώδη κατάστασιν, εἰς ἣν εἶχε φθάσει ἡ ἀνθρωπότης, ὡς μᾶς τὴν διδάσκει ἡ ἱστορία, ὡς φαίνεται μέχρι τῆς σήμερον, ὅπου δὲν ἐφθασεν εἰσέτι τὸ ἀπλετον τοῦ Εὐαγγελίου φῶς, μεταξύ τῶν ἄλλων ἐσφαλμένων, καὶ ἀνθρώποι λογικοί, ἔχοντες δυνάμεις ψυχῆς καὶ πνεύματος, νὰ ὀρίζονται εἰς θύματα τετραπόδων ζῶων καὶ δηλητηριωδῶν ἐρπετῶν.

Λόγος ὢν τοῦ Πατρὸς, διὰ μόνου τοῦ λόγου ἔμελλε θεραπεύσαι. Ὅτι οὕτως ἔχει πρὸς τὸν πατέρα ὡς πρὸς νοῦν λόγος, οὐ μόνον διὰ τὸ ἀπαθὲς τῆς γεννήσεως, ἀλλὰ καὶ τὸ συναφές καὶ τὸ ἐξαγγελτικόν, λέγει ὁ Θεολόγος Γρηγόριος: «Πάντα γὰρ ὅσα ἤκουσα παρὰ τοῦ πατρὸς ἀνήγγεिला ὑμῖν.» Ἡ φωνὴ τοῦ ἀοράτου Πατρὸς λαλοῦσα διὰ τοῦ ὀρατοῦ Υἱοῦ. «Ὁ πατὴρ μου ἕως ἄρτι ἐργάζεται καὶ γὰρ ἐργάζομαι.» Ὁ τὸ σύμπαν διέπων Δημιουργὸς Πατὴρ, κατ' οἰκονομίαν ἐξαποστείλας τὸν μονογενῆ Υἱὸν πρὸς ἐργασίαν, τὰ Θεοπρεπῆ αὐτοῦ ἔργα ἐπισφραγίζει. «Οὐ δύναται ὁ υἱὸς ποιεῖν ἄφ' ἑαυτοῦ οὐδέν, ἐὰν μή τι βλέπῃ τὸν πατέρα ποιοῦντα· ἃ γὰρ ἂν ἐκεῖνος ποιῇ, ταῦτα καὶ ὁ υἱὸς ὁμοίως ποιῇ. Ὁ γὰρ πατὴρ φιλεῖ τὸν υἱόν,

καὶ πάντα δείκνυσιν αὐτῷ, ἃ αὐτὸς ποιεῖ. Καὶ μερίζονα τούτων δείξει αὐτῷ ἔργα, ἵνα καὶ ὑμεῖς θαυμάζητε.»

Πράγματι διὰ μεγάλων θαυμασίων ἔργων ἐδόξασε τὸν Υἱὸν ὁ Πατὴρ. Ὅσα ὁ Υἱὸς ἐποίησεν διὰ τῆς βουλῆς τοῦ Πατρὸς, μετ' ἴσης ἐπιστήμης καὶ δεσποτείας ἐποίησεν, ὡς συναΐδιος καὶ συνἀναρχος καὶ ὁμοούσιος τῷ Πατρί. Ὅχι ὡς μαθητῆς ὁ Υἱός, καὶ ὡς διδάσκαλος ὁ Πατὴρ, ἀλλ' ὁ μὲν ὡς νοῦς τοὺς τύπους ἐνημαίνόμενος, ὁ δὲ ὡς λόγος ἐπιτελῶν τὰ ἐνημαίνοντα· κοινὰ αὐτοῖς τὰ Θεοπρεπῆ ἔργα. Ὅτι τῶν αὐτῶν πραγμάτων τοὺς τύπους ἐνημαίνεται μὲν ὁ πατὴρ, ἐπιτελεῖ δὲ ὁ υἱός, οὐ δουλικῶς, οὐδὲ ἀμαθῶς, ἀλλ' ἐπιστημονικῶς τε καὶ δεσποτικῶς, καὶ οἰκειότερον εἰπεῖν, πνευματικῶς, ἥτοι κατὰ τὴν τοῦ πατρὸς ἐπιστήμην καὶ δεσποτείαν, λέγει ὁ Θεολόγος Γρηγόριος. Τὸ τέλειον τῆς Θεότητός Του ἐκ τῆς παιδικῆς ἡλικίας ἐνεσήμανε, καίτοι ἡ Ἁγία Μήτηρ δὲν ἠνόησεν ἀμέσως τὸν λόγον, ὅτε τὸν ἔχασε, νομίζουσα αὐτὸν εἰς τὴν συνοδείαν, καὶ ἦλθον ἡμέρας ὁδόν: «Τὶ ὅτι ἐζητεῖτέ με;» Ὡς πλανηθέντα δῆθεν· Θεὸς οὐ πλανᾶται. «Προέκοπτε σοφία καὶ ἡλικία, καὶ χάριτι παρὰ Θεῷ καὶ ἀνθρώποις.» Ἡῦξανε τουτέστι κατὰ τοὺς νόμους τῆς φύσεως ὡς ἀνθρώπος· ὡς Θεὸς ἦτο παντέλειος. Ὁ Θεολόγος Γρηγόριος καὶ τοῦτο διασαφηνίζει: «Προέκοπτεν ὡς περὶ ἡλικία, οὕτω καὶ σοφία καὶ χάριτι, οὐ τῷ ταῦτα λαμβάνειν ἀξίησιν· τί γὰρ τοῦ ἀπ' ἀρχῆς τελείου γένοιτ' ἂν τελεώτερον; ἀλλὰ τῷ κατὰ μικρὸν ταῦτα παραγυμνοῦσθαι καὶ παρεκφάνεσθαι.»

Ὅσπερ γὰρ ὁ πατὴρ ἐγείρει τοὺς νεκρούς καὶ ζωοποιεῖ, οὕτω καὶ ὁ υἱὸς οὐς θέλει ζωοποιεῖ. Οὐδὲ γὰρ ὁ πατὴρ κρίνει οὐδένα ἀλλὰ τὴν κρίσιν πᾶσαν δέδωκε τῷ υἱῷ· ἵνα πάντες τιμῶσι τὸν υἱόν, καθὼς τιμῶσι καὶ τὸν πατέρα.» : Κρίνει ὁ υἱός, εὐδοκοῦντος τοῦ Πατρὸς, συνεργοῦντος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Ἀκούοντες τὴν διδασκαλίαν Του, παρὰ τὰς Προφητικὰς ῥήσεις, τὰς ὁποίας ἠρμήνευσε, καὶ περὶ τῶν ὁποίων τόσον ὑπερήφανοι ἦσαν, προκειμένου περὶ τῆς Θεότητός Του ἐθεώρου ἀντίθετον· ὅτε δὲ πάλιν περὶ τῆς Πατρικῆς χάριτος ἔλεγε, δι' ἧς ἐνήργει, ἀλλ' ἔχων πλήρη τὴν ἐξουσίαν, ὠνόμαζον ἀνίσχυρον, παρὰ τὰ τεράστια τὰ ὅποια ἐδείκνυε, τὸ νὰ ἀναβλέπωσιν ἐκ γενετῆς τυφλοὶ καὶ νὰ ἀνίσταξιν νεκρούς. Ἄλλ' ἐλθὼν ὅπως σώσῃ, ὅχι ὅπως ἀπολέσῃ, ὡς ἐκήρυσσε, μετ' ὑπομονῆς ἀνεχώμενος τὰς ὑβρεῖς, συγκαταβαίνων τῇ ἀσθενείᾳ αὐτῶν, οἰκονομικῶς ὠμίλει, πλέκων τὸν λόγον Του, ἀνερχόμενος ἀπὸ τῶν διὰ τοὺς ἀμβλυτέρους τὸν νοῦν, ταπεινῶν εἰς τὰς διὰ τοὺς ὀξύτέρους τὴν διάνοιαν ὑψηλὰς ἐνοουσίας. Ἐκτός δὲ τῶν τρανῶν ῥήσεων, τῶν ἐκτάκτων φανέντων εἰς τὴν γέννησίν Του, καὶ τῶν ποικίλων θαυμάτων Του, δὲν ἔπαυσε δίδων σημεῖα ἐν παντὶ καιρῷ, ὅτι αὐτὸς εἶνε Θεὸς τῶν πατέρων αὐτῶν, ὃν ἐγνώριζον.

Εὐρήκαμεν τὸν Μεσσίαν, λέγει ὁ πρωτόκλητος τῶν Ἀποστόλων Ἀνδρέας πρὸς τὸν ἀδελφόν του Σίμωνα. Καὶ ὁ Μεσσίας ἀρχεται ἀπὸ τῆς μεταλλαγῆς τοῦ ὀνόματος τούτου. Τὸν Σίμωνα μετονομάζει Κηθᾶν, τουτέστι Πέτρον, μεθερμηνευμένη ἡ λέξις εἰς τὰς Χριστιανικὰς γλώσσας, ἐπὶ τῆς ὁποίας πέτρας ἤθελεν οἰκοδομηθεῖν τὴν διὰ τοῦ ἰδιοῦ αἵματος περιποιησμένην ἐκκλησίαν Του· καὶ τοὺς δύο υἱοὺς Ζεβεδαίου, Ἰακώβον καὶ Ἰωάννην, ὠνόμασε Βοαναρχές, ἥτοι υἱοὺς βροντῆς.

και τη ἀληθεία δικήν βροντῆς ἐβρόντησαν τὰ Θεολογικά ρήματα ὁ μὲν Ἰάκωβος ἀγράφως ὁ δὲ Ἰωάννης ἐγγράφως.

Τὰς μεταλλαγὰς τῶν ὀνομάτων ἔκαμεν, ὅπως δείξῃ εἰς τοὺς Ἰουδαίους, ὅτι Αὐτὸς εἶνε ὁ τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ὅστις και τότε τὸ ἴδιον ἔπραξεν, ὀνομάσας τὸν Ἀβραμ, Ἀβραάμ, ἦτοι πατέρα τῶν ἐθνῶν, και τὴν Σάρρα, Σάρρα, ἦτοι αὐθεντικὴν ὑπέραρχον και τὸν Ἰακώβ, Ἰσραήλ, ἦτοι ἐκλεκτόν. Εἰς τινὰς ἐπέθηκε τὰ ὀνόματα ἐξ ἀρχῆς και εἰς ἄλλους ὕστερον. Τὸ ὄνομα τοῦ Ἰωάννου, οὔτε ἰδέα τῆς γεννήσεώς του ὑπῆρχεν, ὅτε ἐγνωρίσθη εἰς τὸν πατέρα του Ζαχαρίαν· τὸ τοῦ Σωτῆρος ἐγνωρίσθη εἰς τὴν ἄσπιλον Μητέρα σὺν τῷ Ἀγγελικῷ ἀσπασμῷ. Ὡν μὲν γὰρ ἡ ἀρετὴ διαλάμπει ἐμελλεν ἐκ πρώτης τριχὸς τούτους ἐξ ἀρχῆς ὀνόμασεν· ὧν δὲ ὕστερον, τούτοις ὕστερον, λέγει, ὁ μέγας ἐπίσης πατήρ τῆς ἐκκλησίας, Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος.

Ὅτι δὲ πλήρη τὴν ἐξουσίαν εἶχε τῆς μεταλλαγῆς αὐτῆς τῶν ὀνομάτων, τῶν πνευματικῶν και σωματικῶν δυνάμεων, ὁ ἐν σπηλαίῳ τεχθεὶς, και κατακλιθεὶς ἐν φάτνῃ ἀλόγων, Κύριος υἱὸς μονογενῆς, ὁ προσδοκώμενος τοῦ κόσμου Σωτῆρ, ὁ αἰώνιος και ἀθάνατος βασιλεὺς τῆς δόξης Χριστός, ἐπεσφράγισε και μετὰ τὴν ἐκ νεκρῶν Του ἐξανάστασιν προσέτι, διατρανῶν, ὅτι Αὐτὸς ἦτο και εἶνε ὁ τῶν πάλαι χρόνων μεταρρυθμιστὴς τῶν ὀνομάτων, ὁ ἐν θαλάσῃ σώσας, και ἐν ἐρήμῳ θρέψας, ὁ τὰ πάντα συνέχων τῇ Παντοδυνάμῳ Του δεξιῇ, και δυνάμενος μετατρέψαι και ὄνομα και τὴν ψυχικὴν δύναμιν και τὸ φρόνημα: Ἐξ ἐνὸς φανατικοῦ σκληροῦ διώκτου Σαύλου ἔκαμεν ἐν σκευῶν μυροβόλον τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἕνα οὐρανοβάμονα Παῦλον, ὅστις ὠμολόγησε μεγαλοφώνως τὴν προτέρην ψυχικὴν του κατάπτωσιν και τὴν μετὰ ταῦτα, ὅτε ἐκλήθη παρ' Ἐκεινοῦ, τὸν ὅποιον καταδίδωκεν, εἰς τὴν μεγάλην ἀποστολὴν του, εἰς τὴν τελείαν ἀγίαν πίστιν, δι' ἧς, ὡς ὁ ἴδιος λέγει, οἱ παραδεχθέντες αὐτὴν υἱοὶ Θεοῦ ἐγένοντο: «Πάντες γὰρ υἱοὶ Θεοῦ ἐστὲ διὰ τῆς πίστεως ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ. Ὅσοι γὰρ εἰς Χριστὸν ἐβαπτίσθητε, Χριστὸν ἐνεδύσασθε. Οὐκ ἐν Ἰουδαίῳ, οὐδὲ Ἕλληνι· οὐκ ἐν δούλῳ, οὐδὲ ἐλευθέρῳ· οὐκ ἐν ἄρσενι και θήλῳ· πάντες γὰρ ὁμοῦ εἰς ἐστὲ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ.»

Μόναχον

Μαρία Πινέλλη.

ΑΣΠΑΣΙΑ ΡΩΜΑ

Ἀπὸ τὴν ὠραίαν και μυροβόλον Ἰζακύνθον, ἀπὸ τὴν νῆσον τοῦ ἄσματος και τῆς χαρῆς μᾶς ἔρχεται εἰδήσις θλιβερά· ἀπηχοῦσα τοὺς θρήνους και στεναγμοὺς ὀλοκλήρου τῆς Ζακυνθίνης κοινωσίας.

Ἡ Ἀσπασία Ῥώμα ἀπέθανε. Ὁ μέγας και ἀρχοντικὸς οἶκος τῶν Ῥώμα ἔχασε τὴν ἰσχυρὰν και εὐγενῆ δέσποινάν του, ὑπὸ τὴν ζωογόνον στέγην τῆς ὁποίας κάθε δυστυχῆς εὐρισκεν ἄσυλον και παρηγορίαν. Ὁ οἶκος τῶν Ῥώμα ὁ σκληρὸς σήμερον ἐρημούμενος πενθεῖ και μαζῇ με αὐτὸν οἱ μεγάλοι και ἐπιφανεῖς οἶκοι τῶν τέκνων τῆς αἰοιδίμου γυναικός. Αἱ οἰκογένειαι Ἄλ. Ῥώμα, Κυριακούλη Μαυρομιχάλη, Μπότσαρη και Θρ. Ζαίμη δοκιμάζονται σκληρῶς ἐπὶ τῷ θανάτῳ τῆς ἐπιφανούς γυναικός, ἧτις ὑπῆρξε μεγάλη μήτηρ και μεγάλη ἀδελφή. Ἀλλὰ και αἱ Ἕλληνίδες και ἰδίαι αἱ γυναῖκες τῆς Ζακύνθου χάνουν ἐν τῷ προσώπῳ τῆς Ἀσπασίας Ῥώμα μίαν μεγάλην πολίτιδα και μίαν πρωτοστάτιδα πολύτιμον εἰς πᾶσαν εὐγενῆ και φιλόνηρον δόξαν.

ΑΠΟ ΤΟ ΤΑΞΕΙΔΙ ΜΟΥ

Μετὰ μίαν νύκτα κάπως ἀνήσυχον, με τὴν ἀνησυχίαν ὅπου ἐμπνέει πάντοτε ἡ ἔλλειψις τῆς ἐμπιστοσύνης, τὴν ὁποίαν ἔχομεν εἰς τὴν καθαρὴν τοῦ περιβάλλοντος και εἰς τὸ ποιὸν τῶν ἀνθρώπων μετὰ τῶν ὁποίων εὐρισκόμεθα, ἀνεχωρήσαμεν πολὺ πρῶτ' διὰ τὸ Perarolo, τὸν δεύτερον μας σταθμόν. Εὐχομεν συμφωνῆσαι ἄμαξαν ἀπὸ τὸ βράδυ, ἀποφασισμέναι νὰ μὴ μειώμεν οὔτε ὥραν τῆς ἐπομένης ἡμέρας εἰς τὸ Longarone. Εἰς τὰς ἐπτὰ εἴμεθα ἐτοιμοί, με τὸν λογαριασμόν μας ἐξωφλημένον ἀπὸ τὴν χονδρὴν και πελωρίαν ξενοδόχον μας, ἡ ὁποία εὐρίσκετο εἰς τὸ ταμεῖον ἀπὸ τὰ ξημερώματα, ἐνῶ ἡσχολεῖτο με τὴν πρωινήν τουαλέτταν τῶν παιδιῶν τῆς μίας μικρᾶς ὑπηρετριάς ὡς δέκα πέντε ἐτῶν. Μᾶς παρεκάλεσε με πολλὴν εὐγένειαν νὰ γράψωμεν εἰς ἕνα βιβλίον ταξιδιωτῶν τὰ ὀνόματά μας και τὸν τόπον ὅπου ἐμέναμεν, πρᾶγμα τὸ ὅποιον ἐφάνη ὅτι τῆς ἔκαμεν ἰδιαιτέρην εὐχαρίστησιν. Φαίνεται ὅτι εἴμεθα αἱ πρῶται Ἕλληνίδες ταξιδιωτίδες, διότι οὐδὲν ἄλλο Ἕλληνικὸν ὄνομα ὑπῆρχεν εἰς τὸ βιβλίον τοῦ ξενοδοχείου τῆς μικρᾶς κωμοπόλεως.

Μᾶς συνώδευσε με εὐχὰς κατευδοτικὰς ἕως τὸν δρόμον, ἐφρόντισε νὰ τοποθετηθοῦν αἱ βαλίτσες μας εἰς τὴν μικρὰν ἄμαξαν με κάθε ἀσφάλειαν, ἐπρόσθεσε εἰς τὰ σκεπάσματα τοῦ ἄμαξήλατου μας και ἰδικὰ τῆς σκεπάσματα, διότι τὸ πρῶτον ψῦχος ἦτο πολὺ δριμύ και ὡς νὰ εἴμεθα παλαιαὶ τῆς γνώριμοι μᾶς ἀπεχαιρέτισε με καλὰ και συμπληθῆ λόγια.

Ἡ κουτσὴ ὑπηρετρία, ἕνας ὑπηρετᾶκος, ὁ ὁποῖος μετέφερε τὰς ἀποσκευὰς μᾶς με δύο τρεῖς ἄλλους, τοὺς ὁποίους δὲν εἴχαμεν ἰδεῖ ἕως τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἔτρεξαν πρόθυμοι νὰ μᾶς βοηθήσουν και αὐτοὶ με τὴν ἐλπίδα, φυσικὰ, μικροῦ φιλοδώρηματος. Τέλος πάντων ἡ ἄμαξά ἐξεκίνησε.

Ὁ ἥλιος δὲν ἐφάνετο ἀκόμη, ἄλλως τε ἔπρεπε νὰ σηκωθῆ πολὺ ὑψηλά, διὰ νὰ φανῆ ὀπίσω ἀπὸ τὰ γιγάντια βουνά, τὰ ὁποία ἐπερικύκλωναν ἀπὸ παντοῦ τὸ Longarone. Τὸ μόνον φωτεινὸν σημεῖον ἦτο κατὰ τὴν πρωινήν ἐκείνην ὥραν ὁ Πιάβε, ὁ ὁποῖος πάλλευκος και στεφανωμένος με ἀφρούς κατήρχετο ὀρηκτικῶς, δεχόμενος ἀπὸ τὰ πέριξ βουνὰ πολλοὺς μικροὺς καταρράκτας. Τὸ ψῦχος ἦτο δριμύτατον. Τυλιγμέναι με ὅ,τι θερμὸν εἴχαμεν, σκεπασμέναι με διπλὰς μάλλινες κουβέρτες ἡσθάνομεθα νὰ παγῶνῃ ὄχι μόνον τὸ πρόσωπον και τὰ ἄκρα μας, ἀλλὰ και μέσα εἰς τὸ στήθος μας νὰ εἰσέρχεται ὁ παγωμένος ἀέρας και νὰ μᾶς ἐμποδίζῃ τὴν ἀναπνοήν.

Ἄλλ' ὅσον ἐπροχωροῦσεν ἡ ἄμαξά, τόσο τὸ θέαμα τῶν τοπιῶν ἐγένετο μεγαλοπρεπέστερον και ἐπιβλητικώτερον. Τὰ βουνὰ πλέον ἐδῶ ἦσαν μπερδευμένα τὸ ἕνα με τὸ ἄλλο, ἀνακατωμένα, ὡς νὰ ἦσαν τρομεροὶ γίγαντες τῆς Κυκλωπείου ἐποχῆς χωρισμένοι εἰς δύο στρατόπαιδα και ἀπολιθωθέντες εἰς μίαν ἀπεγνωσμένην πάλιν. Οἱ δρόμοι ἄμαξήτοι ἐξόχως σχεδιασμένοι, ὠραῖοι, πλατεῖς, καθαροὶ, ἀνέρχονται ὡς ἀτελείωτοι λευκοὶ ὄφεις, περιτυλισσόμενοι εἰς τὰς ράχεις τῶν βουνῶν. Ἀκολουθοῦν τὸν δρόμον τοῦ ποταμοῦ, ἀπὸ τὸν ὅποιον εἰς τὰς ἐπικινδύνους στροφὰς τοὺς χωρίζουν σιδηρὰ ράβδοι διὰ τὴν ἀσφάλειαν τῶν ταξιδιούτων εἴτε με ἄμαξας, εἴτε με αὐτοκίνητα.

Οἱ δρόμοι αὐτοὶ εἶναι ἐρημοὶ και σιωπηλοὶ. Εἰς τὰς ράχεις

τῶν βουνῶν ἀνέρχονται δάση ἀπὸ ἔλατα και ἄλλα δένδρα χαμηλὰ μᾶλλον, πυραμιδοειδῆ, ὅλα σκοτεινοῦ πρασίνου χρώματος και κατὰ διαστήματα ἄλλοῦ χαμηλότερα και ἄλλοῦ ὑψηλότερα. Ἡ ὑλοτομία γίνεται ἐδῶ συστηματικῶς, μεθοδικῶς ἀνὰ δεκα ὀκτὼ ἔτη, και διὰ νὰ μὴ γυμνωθοῦν τὰ βουνὰ ποτέ, κάθε ἔτος ὑλοτομεῖται ὀρισμένη τοῦ δάσους ἔκτασις. Δι' αὐτὸ τὰ δάση τῶν Ἀλπεων ἀνήκουν τμηματικῶς εἰς ὅλας τὰς ἡλικίας· και ὑπάρχουν δάση με δένδρα γιγάντια, ὡς ὑπάρχουν δάση με δενδράκια, τὰ ὁποία ἡμοιάζουν μᾶλλον με θάμνους.

Ὁ ἥλιος ὁ ὁποῖος ἐπὶ τέλους και μετὰ μίαν ὥραν πορείαν μᾶς ρίπτει που και που ἕνα λευκὸν μειδίωμα ἀπὸ τὰς κορυφὰς τῶν χαμηλοτέρων βουνῶν και ἀρχίζει νὰ στολίζῃ, νὰ ἐξημερώνῃ και νὰ μαλακῶνῃ τὰ πέριξ. Ἀντίκρου τὰ βουνὰ τὰ ὁποία μᾶς κλείουν τὸν ὀρίζοντα ἐκτείνονται ἀμφιθεατρικῶς, λουσμένα μέσα εἰς τὸν ἥλιον. Τὰ κόπτουν ἀπὸ τὰ ἐπάνω ἕως τὰ κάτω μακρὰ λευκαὶ ἀλύσεις, αἱ ὁποῖαι φαίνονται πλεγμέναι ἀπὸ μαργαριτάρια, τόσο λαμπρὸν και φωτοβολοῦν ὑπὸ τὸν ὠραῖον ἥλιον. Διὰ μίαν στιγμὴν ἐνόμισα ὅτι ἦσαν χιόνια, πραγματικῶς ὅμως ἦσαν λωρίδες νεροῦ, τὸ ὅποιον εἰς μικροὺς καταρράκτας κατήρχετο εἰς παντοίας διευθύνσεις, χάρμα και ἀπόλαυσις τῶν ματιῶν.

Ἐφ' ὅσον προχωροῦμεν, ἐν και εὐρισκόμεθα εἰς ὕψος ἐξακοσίων μέτρων, ὅμως τὸ πρῶτον ψῦχος ἐλαττοῦται και τὰ βουνὰ τὰ ὁποία διασχίζομεν, ἀρχίζουν νὰ λαμβάνουν κάποιαν ζώην. Ὁ ποταμὸς εὐρύνεται περισσότερο, και ποῦ και ποῦ πλατύνεται εἰς ἀληθῆ λίμνην. Εἰς τὰς ὄχθας, και ἐντὸς πάντοτε τοῦ ὕδατος εἶναι οἰκοδομημένα ἐργοστάσια ζύλων, τὰ ὁποία λαμβάνουν τὴν δύναμιν νὰ κινῶνται ἀπὸ τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ. Ὁ ποταμὸς δὲν ποτίζει και δροσίζει και στολίζει μόνον τὰ πέριξ. Ἐχει και ἄλλα καθήκοντα, εὐεργετικώτατα διὰ τοὺς ἐμπορευομένους τὴν ζυλείαν. Εἶναι ὁ φορεὺς, ὁ μετακομιστὴς τῶν μεγάλων δένδρων. Οἱ ἐργάται τὰ κόπτουν και ἀπὸ τοῦ ὕψους ὅπου εὐρίσκονται τὰ ρίπτουν ἀνὰ πέντε ἢ δέκα μέσα εἰς τὸν ποταμόν. Ἐκεῖ τὰ βλέπετε νὰ ταξιδεύουν τακτικὰ, κανονικὰ, τὸ ἐν παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ ἄλλου, κατὰ μακρὰν σειρὰν, πειθαρχικὰ, ταλαντευόμενα εἰς τὸν μακρὸν δρόμον των, χωρὶς ὅμως νὰ σταματοῦν ποθενά, χωρὶς νὰ ἀνακόπτουν τὴν πορείαν των. Καὶ ἐπειδὴ ἡ κοίτη τοῦ ποταμοῦ εἶναι ἐπικλινῆς και ἡ ἐπιφάνεια ἀκολουθεῖ τὴν ἰδίαν διεύθυνσιν, οἱ μεγάλοι κορμοὶ διευθύνονται ὅλοι πρὸς τὸ ἐργοστάσιον, ὅπου γίνετα ἡ τομὴ των εἰς σανίδας, εἴτε εἰς δοκάρια τὰ ὁποία παρατάσσονται εἰς ἀτελείωτους γραμμὰς ἀπὸ τὸ ἐν και τὸ ἄλλο μέρος τοῦ ποταμοῦ.

Ὁ ποταμὸς αὐτὸς ἐμφυχόνεται, οὕτως εἰπεῖν, με τὸ ἔργον αὐτὸ, τὸ ὅποιον χωρὶς τὴν βοήθειαν και τὴν ὀδηγίαν τοῦ ἀνθρώπου ἀναλαμβάνει και φέρει εἰς πέρας. Καὶ εἶναι ἡ μόνη ἴσως περίστασις ὅπου ἐνόησα τὴν ἀλληγορικὴν παράστασιν τοῦ ποταμοῦ εἰς κολοσσαῖον γέροντα, ἐπὶ τοῦ σώματος τοῦ ὁποίου ἔμφυχα και ἄψυχα φαίνονται νάνοι μικροσκοπικοὶ, μᾶλλον ἀπὸ αὐτὸν ὀδηγούμενοι και φερόμενοι και ἀπὸ αὐτὸν λαμβάνοντες δύναμιν, ψυχὴν και νεῦρα.

ΓΛΩΣΣΙΚΗ ΑΥΤΟΒΙΟΓΡΑΦΙΑ

Β'.

Καὶ ξανάρχισε·

— Πρόσεξε, παιδί μου. Τὰ στοιχεῖα τοῦ ἀλφαβήτου τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης εἶνε εἴκοσι και τέσσαρα τὸν ἀριθμόν.

Ἐμένα με ξανάπιασαν τὰ γέλια.

— Πές το και σύ, παιδί μου. Ξαναεἶπε ὁ δασκαλάκης. Τὸ ξαναεἶπα.

— Σιγὰ - σιγὰ θὰ συνειθίσης. Δὲν σοῦ τὸ εἶπα ἐγώ!

Ὁ δασκαλάκης εἶχε δίκαιον. Συνειθίσα. Μήπως δὲν εἶχα συνειθίσει και τὸ μουρουνόλαδο; Ὅχι μόνον συνειθίσα, με σε λίγο καιρὸ ἔπαιζα στὰ δάκτυλα παρακατακίους, ὑπερσυντελικούς, μέσους μέλλοντας, δυνίκους ἀριθμούς: τῷ ἀνθρώπῳ, τοῖν ἀνθρώπῳν και χίλια δύο πράγματα, ποῦ δὲν τὰ θυμοῦμαι σήμερα. Ἀρχισα νὰ γίνωμαι σοφός. Σὲ μισὸ λεπτὸ ἔκλινα: τὸν ἀνθρώπο, σε δύο λεπτὰ τό: τύπτω, τύπτεις. Ἡ γλῶσσά μου γύριζε σὰν σφοντύλι. Ἀπὸ τὰ παιδιὰ εἶχα μάθει νὰ λέγω γρήγορα και ἄλλα πράγματα: «Ἀσπρη πέτρα ξέξασπρη ἀπ' τὸν ἥλιον ξεξασπρότερη. — Ἐκκλησιὰ πελεκητή, μαρμαροκοντολοπελεκητή,» και ἄλλα. Μία φορὰ μάλιστα, ποῦ πῆρα τὸν κατήφορο σ' ἕνα συνηρημένο: «χρῦσεος χρυσοῦς, τοῦ χρυσεοῦ χρυσοῦ. . .» δὲν ξέρω πῶς κώλησα στὸ τέλος: «Και ποῖος τὴν ἐμολυβοκοντολοπελέκησε; . . .» με μίαν γρηγοράδα καταπληκτικῆ.

Ὁ δασκαλάκης μου χτύπησε μὴ με τὸν χάρκα στὸ κεφάλι. Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποῦ μ' ἔδειρε.

Ὡς τόσο ἤμουνα πρῶτος στὴ γραμματικῆ. Πολλὰς φορές ἔλεγα μέσα μου: γιατί τάχα νὰ τὰ μανθάνω ὅλα αὐτὰ τὰ πράγματα; Με ντρεπόμουνα και νὰ τὸ ρωτήσω, μήπως με περάσουν γιὰ κουτό. Ἐτσι θὰ εἶνε, ἔλεγα. Πρέπει νὰ τὰ μάθω. Ὅπως πρέπει νὰ βγάλω τὸ καπέλλο μου ὅταν μπαίνω σ' ἕνα σπίτι, νὰ τρώω με τὸ πηροῦνι και ὄχι με τὰ χέρια, νὰ σηκώνωμαι ὅταν μπαίνουν μεγαλειετοί μου, καθὼς ἔλεγε ὁ πατέρας, ἔτσι ἔπρεπε νὰ μάθω και τοὺς ὑπερσυντελικούς. Τὸ πῆρα ἀπόφασι. Τίποτε πιά δὲν μούκανε ἐντύπωσι.

Πλησίαζε σε λίγο κι' ἡ πρωτοχρονιά, θυμοῦμαι. Τάλλα χρόνια, κάθε πρῶτ', πῆγαίνα στὸν πατέρα και τὴ μητέρα μου, τοὺς φιλοῦσα τὸ χέρι και τοὺς ἔλεγα: «Χρόνια πολλά, νὰ ζήσετε». Κι' ἔπερα τὰ δῶρά μου μ' ἕνα φιλί. Τώρα ὅμως ἤμουνα γραμματισμένος. Ὁ δασκαλάκης μου εἶπε πῶς πρέπει νὰ κάνω ἕνα γράμμα συγχαρητήριο στοὺς γονεῖς μου και νὰ τὸ δώσω ὁ ἴδιος τὸ πρῶτ' - πρῶτ'.

— Μὰ γιατί νὰ κάνω γράμμα; τοῦ εἶπα. Μήπως; θὰ τὸ στείλω με τὸ ταχυδρομεῖο; Δὲν εἶνε καλλίτερα νὰ τὰ πῶ;

— Ὅχι, παιδί μου, εἶπε ὁ δασκαλάκης. Δὲν εἶσαι ἀκόμη δυνατός στὰ ἑλληνικά και δὲν θὰ μπορέσης νὰ τὰ πῆς. Πιάσε και γράψε.

Μοῦ υπαγόρευσε, ἔγραψα, τὸ διώρθωσε, τὸ ἀντίγραψα και τὸ ἄλλο πρῶτ' τὸ πῆγα στὸν πατέρα μου, χωρὶς νὰ βγάλω λέξι. Στεκόμουνα ὀρθὸς σὰν στρατιώτης. Ὁ πατέρας μου ἐδιάβασε τὸ γράμμα και δάκρυσε. Με φίλησε και μοῦδωκε μίαν λίρα. Πρῶτη φορὰ ποῦ πῆρα τέτοιο μεγάλο δῶρο. Καὶ εἶπα μέσα μου: «Ἐέρουν αὐτοὶ τί λένε. Οἱ ὑπερσυντελικοὶ βγάζουν χρυσάφι.» Ὁ πατέρας μου τὸ εἶχε φυλάξει τὸ γράμμα αὐτὸ σὰν

κειμήλιο. Είπε λίγος μάλιστα καιρός που τό βρήκα στα χαρτιά του και σ'ε τ'ο διαβάζω για να κλάψετε και σεις :

«Πότνιοι γεννήτορες,
'Επί τ'η πρώτη του ένικυτού, άνάπλευς συγκινήσεως και εύγνωμοσύνης, άνθ' ών πολλά τε με ήγαπήσατε, πολλά τε δ' εύ έποιήσατε, έπεύχομαι ύμίν ύγειαν, εύτυχίαν και π'εν τό καταθύμιον.

«'Ερωσθε
'Ο έσσει εύγνώμων υίός.»

Και τό συγκινητικόν αυτό κείμενο έφερε τ'ην ύπογραφή μου, με ώραία καλλιγραφικά στοιχεία.

'Από τότε, πρέπει να τ' όμολογήσω, ή αγάπη και ύποληψίς μου για όλους τους παρκακείμενους και τους ύπερσυντελείους, με τ'η λάμψη του χρυσού εικοσαφράγκου, αύξησηση σημαντικά, κι' όταν από τ'α χέρια του δασκαλάκη παραδόθηκα στο σχολείο, όνειρό μου ήτανε να μάθω να γράφω γράμματα σαν

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

KARMEN SYLVA

II

Τ'ην πρώτην φοράν, όπου είχα τ'ην τιμήν να συνομιλήσω με τ'ην Α. Μεγαλειότητα, ή έκπληξις μου δεν ήτο να τ'ην ακούω να όμιλήθαι θαυμασίως, δια θαυμάσια πράγματα, αυτό τό έγνώριζα ήδη, άλλ' ότι, αν και ήτο βασίλισσα και ήτο ύποχρεωμένη εις «τό διαρκές μειδίαμα των ειδώλων», ένδιμιζα ότι δεν θα έγνώριζε μερικούς πόνοους, μερικάς δυστυχίας τ'ης ανθρωπίνης ψυχής. Και ό θαυμασμός μου ήτο μεγάλος, όταν είδα, απ' εναντίας, ότι έγνώριζε κατά βάθος όλας τ'ας λύπας, όλας τ'ας δυστυχίας και τ'ων μικροτέρων και τ'ων άσημοτέρων, όσον και τ'ας τ'ων μεγάλων και τ'ων πριγκίπων. Δια να γίνη τοιαύτη ή βασίλισσα αυτή, έχρειάσθη ή αύστηρά παιδική τ'ης ανατροφή, ή έπισκιασμένη με όλα τ'α πένθη, εις ένα πύργον του Βορρά, ή παιδική τ'ης ήλικία, τ'ην όποιαν έπέρασε μακράν από τ'ην αύλην και διήλθε πλησίον τ'ων δυστυχών ανθρωπων οι όποιοι έζων εις τ'ας χώρας του πατρός τ'ης. Δια να γίνη τόσο καλή και τόσο πονετική εις όσους κλαίουν, έχρειάσθη ανατροφή απλή και οικογενειακή, τοιαύτη βεβαίως όπως έκείνη τ'ην όποιαν έλαβε ή πριγκήπισσα του Vied, ή μητέρα τ'ης, και ή βασίλισσα τ'ης Σουηδίας, ή θεία τ'ης. 'Επειτα άρχισαν τ'α ταξείδια εις όλην τ'ην Ευρώπην, εις τ'ο Παρίσι, εις τ'ο Λονδίον, εις τ'ην αύλην του Βερολίου και εις τ'ην αύλην τ'ης Πετρούπολεως μαζί με τ'ην θείαν τ'ης τ'ην μεγάλην δούκισσαν 'Ελένην. Και εις τ'ας χώρας όπου έμενε, οι έκλεκτότεροι διδάσκαλοι τ'ην έδίδασκαν τ'ην περίληψιν τ'ων έξοχωτέρων ανθρωπίνων γνώσεων, τό άθος όλων τ'ων φιλολογίων. Και τέλος ήλθαν τ'α έτη, αρκετά μακρά ήδη, τ'α όποια έπέρασαν επί του θρόνου τ'ης 'Ρουμανίας... 'Ηλθε πολύ νέα εις τ'ην χώραν αυτήν τ'ην νεοσύστατον, ή όποια ήρχιζε να σχηματίζεται, και ήτο ύποχρεωμένη να ήδη έκ του πλησίον πολλά δράματα, προς μεγάλην έκπληξιν των άγων ματιών τ'ης. Τότε, άμέσως, αι χήραι αι έγκατελειμμένοι, αι μητέρες, αι όποιαι δεν είχα παιδιά, τ'α κοριτσάκια τ'α όποια δεν είχον πλέον μητέρα, έγιναν αι φίλαι τ'ης. 'Εκοινεν ότι τό καθήκόν τ'ης ως βασίλισσας ήτο, να μην άποκρούη ποτέ τ'ας έξομολογήσεις, άκόμη και τ'ας πλέον λυπητεράς, αι όποιαι έγίνοντο με δάκρυα, και τό ίδιόν τ'ης μέρος ήτο, να παρηγορή, να συγχωρή και ν' ανακουφίξη... Τ'ας θετάς «κόρας» τ'ης, αι όποιαι άνετρέφοντο εις τό παλάτι πλησίον τ'ης, τ'ας εξέλεγε κατά προτίμησιν εις τ'ας οικογενείας, αι όποιαι είχον πάθει κανέν πένθος ή καμμίαν μουσικην δυστυχίαν, και θλαι όταν έφευγαν δια ν' ακολουθήσουν τ'ον σύζυγον των, έφαινοντο ότι διετήρουν δια τ'ην βασίλισσαν τελείαν λατρείαν.

έκείνο που μου υπαγόρευσε ο πρώτος μου, ο σπανός δασκαλάκης.

Δεν άργησα να τό καταφέρω. Με τ'η βοήθειαν των κυρίων άρθρων τ'ης «Παλιγγενεσίας», που πέρναμε εκείνο τ'ον καιρόν στο σπίτι, και με κ'ατι σημειώσεις που κρατούσα απ' όλες τ'ης λέξεις που μου χτυπούσαν στο αυτί από τ'ον Ξενοφώντα, τ'ον 'Ισοκράτη και τ'ον Λουκιανό, έγιναν «λόγιος νέος» από μαθητής τ'ης πρώτης γυμνασίου. Αι έκθέσεις μου στο σχολείο εκαν εντύπωσι. 'Ενας καθηγητής μου κι' άγαπητός μου φίλος τ'ώρα, μου είχε γράψει κάτω από μι'α έκθεσί μου! «Ξένης χειρός όζει.» Θαρρώ πως τό βλέπω άκόμη με κόκκινα ζωηρά γράμματα. Ποτέ στη φιλολογική μου ζωή δεν έλαβε τέτοιο θυμιάμα ή φιλοδοξία μου. 'Η γλώσσα άρχισε να ύψώνεται μπροστά μου σαν ειδώλο. Τ'α στοιχεία του αλφάβητου μου έφαινοντο σαν κ'αποιες νότες, με τ'ης όποιες έπικ'α μι'α μουσική που λίγοι τ'ην ήξερον. 'Η τυπογραφική μελάνη άρχισε τ'ον

'Ενας άπέραντος οίκτος, ό όποιος φαίνεται ανώτερος από όλα, ό όποιος δεν περιμένει καμμίαν ανταμοιβήν, ό όποιος συγχωρεί όλα, ό όποιος πετ'ά υπεράνω όλων, αυτό είναι, νομίζω, τό σπάνιον δώρον και τό όλίγον υπεράνθρωπον, τό όποιον ό χρόνος, ό πόνος, αι άπογοητεύσεις και αι άχαριστίαι εκαμαν εις αυτήν τ'ην βασίλισσαν. 'Αλλά με τ'ην ζωηράν τ'ης φύσιν, με τ'ον μεγάλον ένθουσιασμόν τ'ης, δια π'αν ώρατον και εύγενές, βεβαίως έπέρασαν από πολλάς έκπληξεις, και άγανακτήσεις, πριν να φθάση εις τό ύπεργειον αυτό μειδίαμα, τό όποιον τ'ώρα φαίνεται ότι άποτελεί άχώριστον μέρος του έαυτού τ'ης: «'Ολοι μας σ'εδόν' έχομεν να φέρωμεν τ'ον σταυρόν μας» έγραψε κάπου, «όσοι υπερνηκ'ητουν τ'ας δοκιμασίας δεν άνήκουν πλέον εις τ'ην γ'ην».

Μεταξύ τ'όσων αναμνήσεων όπου εκράτησα δια τ'ον πύργον αυτών τ'ης Sinaia, μεταξύ τ'ων πλέον ώραίων, επανευρίσκω τους πρωίνους περιπάτους εις τους δρόμους του δάσους. Αι στιγμαι αυται ήσαν από έκείνας, κατά τ'ας όποιας μου έπετρέπετο να όμιλώ έκτενωσ με τ'ην Μεγαλειότητά τ'ης. Εις Sinaia, εις τ'ην άγρίαν αυτήν φύσιν, πολύ ύψηλά εις τ'α Κα πάθια, ή ζωή τ'ης αύλης ήτο πολύ άπλουστερα από τ'ην ζωήν των μεγάλων παλατιών του Βουκουρεστίου· έλάμβανε μάλιστα κατά τους περιπάτους αυτους ύψος οικογενειακόν, τ'όσην οι άρχοντες έδεικνυαν οικειότητα.

Κατά τ'ας έννέα συνήθως με τ'ον λαμπρόν ήλιον των όλίγων δροσερών πρωίνων του Σεπτεμβρίου έξηρχόμεθα. 'Ενας ύπρετης ήρχετο και εκτυπούσε εις τ'ην πόρτα μου και μου έλεγε, με προφοράν ρουμανικήν: «'Η Μεγαλειότης τ'ης, θα εξέλθη και σ'ας περιμένει κάτω, κύριε πλοίαρχε». Τότε κατέβαιναν γρήγορα τ'ην σκάλα και εύρισκα κάτω τ'ην βασίλισσαν, μειδιωσαν, με εύρωπαϊκόν πλέον φόρεμα από άσπρην τόχα, με τό όποιον έφαινετο τό ώρατον άναστημά τ'ης με τ'ας 'Ελληνικάς γραμμάς. Εις τό πλάγι τ'ης με μαύρον φόρεμα στηριζομένη εις τ'ον βραχιόνά τ'ης ή πριγκήπισσα Χοενζόλερ, μητέρα του βασιλέως Καρόλου Α' και μητέρα τ'ης μακαρίτιδος βασιλίσσης τ'ης Πορτογαλλίας. 'Ακόμη δύο τρείς κυριαί τ'ης αύλης, αυται με φορέματα Ευρωπαϊκά, με τ'α όποια έφαινοντο έντελώς διαφορετικά.

'Ο καθρός άέρας των βουνών ήτο θαυμάσιος. 'Ο ήλιος έλαμπεν λαμπρός, παρ'α τό ψύχος τό όποιον έφαινετο εις αντίθεσιν με τ'ον καθαρόν αυτόν ουρανόν. 'Επάνω εις τό χ'όρτον και εις τ'ην γλόην έφαινοντο σταγώνες κρυσταλλωμένοι. Και προχωρούσαμεν από δρόμους άμμοστρωμένους, οι όποιοι άμέσως μάς ώδηγούσαν εις τό δάσος κάτω από τ'α γιγαντιαία έλατα.

'Η βασίλισσα έφαινετο εύτυχής. ήσυχος. Τό πρόσωπόν τ'ης όπως πάντοτε είχε τ'ην δροσερότητα τ'ης αναπαύσεως, και όμοιος ήδη έργασθη τέσσαρας ή πέντε ώρας, σηκωνωμένη, πριν'να έξημερώση, ή

ίδιο καιρό να μου γαργαλίξη τ'η μύτη και ό συγγραφεύς να σιριτ'ά στα σπλάγχνα μου.

Δεν είχα αισθανθ'η τ'ην ανάγκην να π'ω κ'ατι τι, ούτε είχα τί να π'ω. 'Ηθελα μόνο και μόνο να γράφω, όπως έγραφε ή «Παλιγγενεσία». Αι φράσεις, αι λέξεις, τ'α σχήματα του λόγου πετούσαν μέσα στον νού μου. Ζητούσα ένα σώμα να τό ντύσω με τ'α ώραία αυτά κυριακάτικα φορέματα. 'Η ψυχή μου δηλαδή έμοιαζε σαν έμπορικόν έτοιμόν ένδυμάτων. 'Ησαν όλα κρεμασμένα ένα-ένα με τ'η σειρά. Στο τέλος εύρισκα μι'α έννοια, μι'α κούκλα. 'Η κούκλα παρουσιάζότανε μπροστά μου με πρόστυχα, φτωχικά ρούχα. Είχα τ'ην αντίληψιν που είχε ό Σούτσος για τ'ον Σολωμό:

πρώτη εις τ'ον πύργον. Κλεισμένη, με τό φως μι'ας λάμπας, εις ένα μικρόν πολυτελές γραφεϊόν είχε κάμη τ'ην καθημερινήν εργασίαν τ'ης. είχε γράψει γράμματα, είχε δώσει διαταγάς, είχε γράψει αρκετά χειρόγραφα με τ'ον ώρατον και ειλικρινή χαρακτήρά τ'ης. Αυτό, δια να είναι κατόπιν έλευθέρα ν' άπασχοληθ'η με τ'ας «θυγατέρας» τ'ης, τους ξένους τ'ης, με τ'ας ύποδοχάς τ'ης ήμέρας, τ'ην μουσικην και τ'α παιγνίδια.

'Ενίοτε έλάμβανε μέρος εις τους περιπάτους αυτους και ό βασιλεύς Κάρολος. 'Ηρχετο όπως πάντοτε με τ'ην στρατιωτικην του στολήν, ό βασιλεύς αυτός, ό όποιος είναι έξοχος στρατιώτης. Και επειδή ό λόγος περι τ'ου βασιλέως, ως μου επιτραπή να είπω μι'αν λέξιν δια τό ύφος του, τό συγχρόνως άγαθόν και αύστηρόν: Χαρακτηριστικά κανονικά και λεπτά, εις τό μέτωπον μι'α ρυτίδα σκέψεως βαθείας, ίσως φροντίδων, ή όποια σκοτινιάζει τό πρόσωπον· αλλά τό μειδίαμα φωτίζει όλα, ένα μειδίαμα καλόν και έκλυσιτικόν, καθως τό μειδίαμα τ'ης βασιλίσσης. 'Απλούς, εύγενής, φυσικός, και δια τους ξένους του τελείως περιποιητικός.

Συνήθως ό βασιλεύς άπεμακρόντετο από τους λοιπούς όλίγα βήματα με τ'ην πριγκίπισσιν Χοενζόλερ, και αυτή ή βασίλισσα κατά τ'ην εποχήν έκείνην, δεν διέκοπτε τ'ην ιδιαιτέραν όμιλίαν τ'ης μητέρας και του υίου, οι όποιοι τόσο ηγαπώντο και οι όποιοι μετ' όλίγον έμελλον να χωρισθώσι. Εις μικράν άπόστασιν από τ'ον πύργον, ύπάρχει ένα σπίτι του κυνηγιού, περίεργον, πολύ άρχαίου γοθικού ρυθμού γεμάτο με δέρματα από άρκουδες, από κέρατα, από κεφάλια άγριοχοίρων και έλάφων. 'Η βασίλισσα έχει και έκείνη έκείν'ιδιαιτερον δωμάτιον εργασίας μουσικην και άπομνημονόμενον. 'Ολη ή κατοικία όμοιάζει με τ'ην πύργον τ'ης ώραίας όπου κοιμάται εις τ'ο δάσος, διατηρείται από τ'ον μεσαιώνα, προφυλαγμένη από τ'α έλατα.

'Ητο κάθε πρωί, ό τόπος τ'ης γενικ'ης συναντήσεως, πριν να επιστρέψωμεν εις τ'ον πύργον δια να έτοιμασθώμεν δια τό άπόγευμα. Εύρίσκαμεν εκεί και τ'ας κυριας και δεσποινίδας τ'ης τιμής, αι όποιαι δεν μάς είχαν ακολουθήσει και αι όποιαι είγον έλθει δι' άλλης οδού.

'Εκεί ήκουσα δια πρώτην φοράν τ'ην βασίλισσαν, να μάς διαβάση μόνη τ'ης, ένα διήγημά τ'ης από έκείνα όπου υπογράφει με τό ψευδώνυμον Carmen Sylva. 'Αμέσως έγινε θρησκευτική σιωπή, μόλις ή μουσική τ'ης φωνής τ'ης ήρχισε να ήχη.

'Ητο μι'α μικρά πολύ λυπητερή ιστορία, γραμμένη με έκτακτον δραματικην δύναμιν και άκόμη ένθυμούμαι πως ανατρίχιαξα ένω τ'ην ήκουα.

'Αλλά δεν είναι ό κατάλληλος τόπος, εις τ'ας μικράς αυτάς σημειώσεις, να όμιλήσω δια τό τάλαντόν τ'ης ως συγγραφείως, ούτε θέλω καν να θίξω τό αντικείμενον αυτό, δια τό όποιον χρειάζεται πολύ διάφορος τρόπος, και πολλά κεφάλαια δια να γίνη λόγος. 'Εάν άνέφερα δια τ'ην άνάγνωσιν αυτήν, αυτό τό έκαμα δια να είπω ένα άνέκδοτον, του όποιου ή άνάμνησις μου έμεινε ζωηρά.

Πριν ν' άρχισ'η ή βασίλισσα ήθέλησε να φορέση τ'α γυαλιά τ'ης.

Ίδέαι πλούσια πτωχά ένδεδυμένα.

Τ'ης έβγαζα τ'α κουρέλια τ'ης και τ'ην έντυνα τ'α γιορτιάτικα. Παραδείγματος χάριν: «'Ενα πρωί περπατούσαμε στο περιγιάλι». Τ'α έτοιμα ρούχα άμέσως σ' ένέργεια: «'Ωραίαν τινά πρωίαν εβαδίζομεν παρ'α θιν' άλλος». Κι' έτσι έβγαине ένα έργο. Οι έφημερίδες του τόπου μου τ'ην άλλη ήμέρα με παρέδιδαν στην άθανασία.

'Ο τίτλος του «λογίου νέου» μου άνήκε. Τ'α συγχαρητήρια έπεφταν βροχή στον πατέρα μου: «Να χαιρέσθε τ'ον υιόν σας. Εύγ'ε του. Κατέχει τ'ην γλώσσάν μας.» Δεν ήτανε λίγο αυτό που κατείχα. Θυμούμαι μάλιστα πως κάποτε ήλθε στο σπίτι μας ένας γείτονας μας, παλαιός οικονομικός έφορος και

Αι «θυγατέρες» τ'ης, αι όποιαι τ'ην περιτριγύριζαν, διεμαρτυρήσαν λέγουσαι: «'Οχι! αυτό δεν πηγαίνει εις τ'ην Μεγαλειότητά Σας. Δεν θέλομεν ή Μεγαλειότης Σας να κρύψη τ'α μάτια τ'ης, εινε κρ'ιμα!» Μία μάλιστα ή πλέον χαιδεμένη, ή όποια ήτο πολύ πλησίον τ'ης διεμαρτυρήη έντονώτερον και ή βασίλισσα συνεμωφόθη με τ'ην έπιθυμίαν των.

'Αλλ' έπειτα από όλίγας σελίδας, τ'α μάτια τ'ης εκουράσθησαν όλίγον και εκύτταζε τ'ην νέην κόρην με βλέμμα παρακλητικόν, ένω με τ'ην γρυσήν φωνήν τ'ης είπε: «'Ω! αλλά...αυτό με κουράζει πολύ...»

Αυτή ή μικρά φράσις, ή προφερθείσα εις αυτόν τ'ον τόνον απ' μι'αν βασίλισσαν, μου έφάνη κ'ατι λατρευτόν.

Τ'α μεγάλα έλατα, τ'α όποια μάς περιτριγύριζαν από παντού, έδιδαν χρώμα σκοτεινόν εις τ'α έπιπλα τ'ης αιθούσης όπου εύρισκόμεθα. 'Ηκούετο τό μουρμούρισμα νερού, τό όποιον έτρεχε και τό όποιον έσυνώδευε τ'ην φωνήν τ'ης βασιλίσσης. Εύρισκόμην αρκετά πλησίον τ'ης, ώστε να ήμπορώ να παρακολουθώ τ'ην άνάγνωσιν εις τ'α χειρόγραφα, και έκεπλάγην πολύ όταν είδα, ότι έκείνο όπου έδιάβαζε γαλλικά ήτο γραμμένον γερμανικά. 'Ητο άδύνατον να τό μενεύσησι, διότι δεν είχε κανένα δισταγμόν εις τ'ην θαυμασίαν άνάγνωσιν τ'ης και αι φράσεις τ'ης τ'ης στιγμής ήσαν πάντοτε άρμονικαι. Μι'αν μόνον φοράν έστάθη δια να ζητήση μι'αν λέξιν τ'ην όποιαν δεν είχε πρόχειρον,—ένα όνομα φυτού, του όποιου δεν ένθυμείτο άμέσως τό γαλλικόν όνομα.

Τ'ην ήκουσα άκόμη μι'αν φοράν να μεταφράξη με τ'όσην εύκολίαν από τό ρουμανικόν. 'Εδιάβαζεν ένα παλαιόν τραγούδι του βουνού· τό μετέφραζε εις τόσον ώραίαν γαλλικήν, όπου έφαινετο ως ποίημα· φαίνεται ότι δι' αυτήν θλαι αι γλώσσαι τ'ης παρέχουν τ'ας αυτάς εύκολίας δια να εκφράση τ'ας σκέψεις τ'ης. Είναι σαν τ'ους μουσικούς έκείνους, οι όποιοι παίζουν με τό αυτό αισθημα, με τ'ην αυτήν εύκολίαν ένα κομμάτι εις όλους τους τόνους. . .

Τελείων των μικράς αυτάς σημειώσεις, έχω τ'ην έντύπωσιν ότι δεν είναι τίποτε από ό,τι ήθελα να είπω. 'Ηθελα να όμιλήσω δια τ'ην Α. Μεγαλειότητα, τ'ην βασίλισσαν 'Ελισάβετ τ'ης Ρουμανίας, και περιωρίσθηκα να περιτριγυρίζω μόνον εις τό τόσον σοβαρόν θέμα μου. Περιέγραφα τό πλαίσιον μάλλον παρ'α τό πρόσωπον, τό όποιον μόλις έτόλμησα να έγγίωω, από τ'ον φόβον μήπως δεν τό κάμω αρκετά όμοιον, αρκετά ώρατον.

'Ελπίζω ότι ή Μεγαλειότης τ'ης δεν θα θυμώση εναντίον μου, εάν αι σελίδες αυται έτύχαινε να περιέλθουν ποτέ εις τ'α χέρια τ'ης, διότι ήθέλησα να τ'ην σκιαγραφήσω. 'Η φράσις όμως αυτη των Σ κ έ ψ ε ω ν τ'ης, εις τ'ην όποιαν φαίνεται ως να αυτοζωγραφίζεται, με τρομάζει όλίγον: «'Υπάρχουν γυναίκες υπερόχως άγναι, καθως οι κύκνοι. 'Εάν τ'ας προσβάλλετε θα ίδετε τ'α πτερά των να σκισθούν δι' έν δευτερόλεπτον, έπειτα θα στραφούν σιωπηλώς δια να λουσθούν, μέσα εις τ'α κύματα.

(Κατά τό Γαλλικόν) (Pierre Loti)

καὶ κατόπιν γραμματεὺς λιμεναρχείου, ἕνας ἄνθρωπος ποὺ φημιζότανε γιὰ τὰ ἑλληνικά του καὶ ἦταν μοναδικὸς γιὰ νὰ γράφῃ ἀναφορὰς... Κόσμος καὶ κόσμος ἐρχότανε νὰ πιάσῃ σειρὰ στὸ σπῆτι του μὲ τὰ χαρτόσημα στὰ χέρια. Δὲν ἦτανε δηλαδὴ, νὰ ποῦμε, σὰ δημόσιος γραφεὺς, ἀπ' αὐτοὺς ποὺ γράφουνε ἀκόμη σὲ κάποια μέρη τῆς Εὐρώπης τὰ γράμματτα καὶ τὰ ραβασάκια στῆς ἀγράμματες γυναικουῦλες. Αὐτὸς ἔγραφε ἀναφορὰς σὲ ὑπαλλήλους, σὲ γιατροὺς, σὲ σπουδαίους ἀνθρώπους. Διότι «κκετῆχε τὴν γλῶσσαν», πρᾶγμα ποὺ δὲν ἦτανε τοῦ καθενός. Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ εἶχα γράψῃ κι' ἐγὼ μὴ ἀναφορὰ σ' ἕνα τελειόφοιτο τῆς ἱατρικῆς ποὺ ζητοῦσε ὑποτροφία. Ἡ ἀναφορὰ μου ἔπεσε στὰ χέρια τοῦ ἐπιστήμου ἀναφορογράφου. Κι' ὁ ἀναφορογράφος, ποὺ ἔβλεπε νὰ κινδυνεύῃ τὸ ψωμί του, ἤλθε νὰ συγχαρῆ τὸν πατέρα μου καὶ νὰ τοῦ πῆ ὅτι «κκετῆχω κι' ἐγὼ τὴν γλῶσσαν», ἀλλ' ὅτι ἀκόμη δὲν ἤμουν τόσο δυνατὸς γιὰ νὰ γράφω ἀναφορὰς κι' ἔπρεπε νὰ κυττάξω πρῶτα τὰ μαθήματά μου. Αὐτὴ ἦτανε ἕνας δεύτερος τίτλος τιμῆς. Εἶχαν ἀρχίσει νὰ μὲ φθονοῦνε.

(Ἀπὸ τὴν Γλωσσικὴν αὐτοβιογραφίαν τοῦ Παύλου Νιρβάνου).

Ἡ ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΔΕΝΔΡΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΑΣΥΛΟΝ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ

Ὡραία εἰς κόσμον ἐλεγκτόν, εἰς πληθὺν μικρῶν παιδιῶν, εἰς ποικιλίαν διασκεδάσεων, εἰς εὐθυμίαν καὶ ζωηρότητα ἐξαιρετικὴν, προμηνύεται ἡ εορτὴ τοῦ Δένδρου τῶν Χριστουγέννων, τὴν ὁποίαν διοργανῶνει, ὡς κατ' ἔτος, τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Ἀσύλου τῆς Ἁγίας Αἰκατερίνης ὑπὲρ τοῦ σκοποῦ τοῦ Ἀσύλου.

Ἡ εορτὴ θὰ δοθῇ καὶ πάλιν εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τοῦ Συλλόγου Παρνασσῶ, ἡ ὁποία τὴν ἡμέραν τῶν Χριστουγέννων θὰ γεμίσῃ, ὡς συνήθως, ἀπὸ κόσμον καὶ ἀπὸ παιγνίδια καὶ θὰ διεξαχθῇ μὲ τὴν συνήθη ζωηρότητα. Ἡ τιμὴ τῆς εἰσόδου μίση καὶ μόνη δραχμὴ ὡς καὶ ἡ τιμὴ τῶν κλήρων εἶναι τόσον εὐθηναί, ὥστε δὲν ὑπάρχει μητέρα καὶ πατέρα παιδιῶν, ὁ ὁποῖος νὰ μὴν ὀδηγήσῃ τὴν οἰκογένειάν του εἰς τὴν εορτὴν αὐτήν, εἰς τὴν ὁποίαν μὲ τίποτε προμηθεύεται καὶ τὰ Χριστουγεννιάτικα δῶρά του. Εἰσιτήρια θὰ πωλοῦνται εἰς τὴν θύραν τοῦ καταστήματος τοῦ «Παρνασσῶ».

ΣΥΝΤΑΓΗ

Βασιλόπιτα. Πιάνετε προζύμι ὡς συνήθως μὲ ὀλίγον ἀλεύρι καὶ ἐλάχιστον νερὸ ἀπὸ τὸ βράδυ, κατὰ προτίμησιν μὲ μαγιά μπόρας. τὴν ἐπαύριον τὸ πρῶν προσθέτετε εἰς τὸ προζύμι σας μίαν ὀκτὰ ἀλεύρι καὶ τὸ τρίθετε μὲ 80 δρ. βούτυρο, μὲ 120 δρ. ψιλὴν ζάχαριν, μὲ 100 δρ. γάλα καὶ μὲ 4 αὐγά. Ἄμα τὸ δουλέψετε τόσον καλά, ὥστε ἡ ζύμη νὰ εἶναι ὁμαλὴ καὶ νὰ πλάττεται, τὸ πλάττετε εἰς πῆταν, τὸ ἀλοιφέτε μὲ ἕνα κρόκον αὐγοῦ, τὸ στολίξετε μὲ ὀλίγα ἀμύγδαλα καὶ τὸ στέλλετε εἰς τὸν φούρνον. Ὅταν ἔλθῃ ἀπὸ τὸν φούρνον, τὴν βρέχετε μὲ ὀλίγον ἀνθόνερο καὶ τὴν ποτίζητε μὲ κρυσταλλωμένην ψιλὴν ζάχαριν; τὴν ὁποίαν προμηθεύεσθε ἀπὸ τὸ ζαχαροπλαστεῖον.

Ἡ ΕΚΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ

Ἀπὸ προχθὲς ἤρχισεν μικρὰ Ἐκθεσίς ἔργων τῶν μαθητριῶν τῆς Ἐπαγγελματικῆς Σχολῆς εἰς τὰ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Πανεπιστημίου ἀρ. 26 γραφεῖα τῆς. Τὰ ἔργα ταῦτα χρήσιμα καὶ πρακτικὰ διὰ χρῆσιν κυριῶν, κυριῶν καὶ παιδιῶν, ἀλλὰ καὶ καλλιτεχνικὰ κατ' ἐξοχὴν, εἶναι ὠραιότατα καὶ εὐθηνὰ δῶρα διὰ τὰς ἡμέρας αὐτὰς τῶν ἐορτῶν. Ἡ Ἐκθεσίς εἶναι καθ' ἐκάστην ἀνοικτὴ ἀπὸ τὸ πρῶν ἕως τὸ βράδυ, δεφείλουν δὲ νὰ τὴν ἐπισκεφθοῦν ὄλοι καὶ ὄλοι πρὶν νὰ κάμουν τὸν συνήθη γύρον τῶν τὰς ἡμέρας αὐτὰς ἀνά τὰ μαγαζιά.

Ἐκτιθέμενα εἶδη εἶναι: γυναικείας καὶ παιδικῆς ἐνδυμασίας ἐν γένει. Καπέλλα ἐπίσης κυριῶν καὶ παιδιῶν. Δαιμοδέται ἀνδρικοὶ καὶ γυναικεῖοι εὐθηνότατοι. Εἶδη γραφείου, τουαέτας, καὶ ἐν γένει κομψοτεχνήματα εἰς τιμὰς ἀσυγκρίτως κατωτέρας τῶν συνειθισμένων.

ΤΑ ΔΩΡΑ ΣΑΣ

Διὰ Κυρίας καὶ δεσπινίδας. Μία ἐγγραφή συνδρομῆς εἰς τὴν «Ἐφημερίδα τῶν Κυριῶν».

Ἀνὰ ἕν ἀντίτυπον *Χειραφετημένης καὶ Μάγισσης*, πρωτοτύπων μυθιστορημάτων τῆς κ. Κ. Παρρέν. Ἐν φόρεμα μεταξωτόν, ἢ μίαν écharpe, ἢ ἕν μισοφόρι ἀπὸ ταφτάν ἐγγώριον ἢ μίαν chemisette φουλάρι, ἢ μανδύλια μεταξωτὰ ἀπὸ τὸ κατάστημα τῆς Δραματινοῦ, ἢ ὅποια πωλεῖ εὐθηνότατα. Ἀπέναντι Ἀγγλικῆς Ἐκκλησίας.

Εἶδη φιλοκαλίας ἢ κομψοτεχνίας, ἀλλὰ καὶ πρακτικὰ καὶ χρήσιμα ἀπὸ τὴν μικρὰν Ἐκθεσίαν τῆς Ἐπαγγελματικῆς Σχολῆς, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Πανεπιστημίου ἀριθ. 26.

Ἀρώματα κτενάκια. εἶδη καλλωπισμοῦ ἐν γένει ἀπὸ τὸ κατάστημα τῆς κ. Στίνῃ ἢ καὶ τοῦ Λεοῦση. τοῦ παρὰ τὴν Πλατεῖαν τῆς Ὁμονοίας.

ΠΡΟΣ ΤΑΣ Κ. Κ. ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΑΣ ΜΑΣ

γίνεται γνωστόν, ὅτι θέλει δοθῇ πρὸς αὐτὰς ὡς δῶρον διὰ τὸ νέον ἔτος ἀνὰ ἕν ἀντίτυπον *Χειραφετημένης*, ἐὰν προπληρώσωσιν ἀπὸ τοῦδε τὴν συνδρομῆν των τοῦ 1906, ἐγγράψωσι δὲ καὶ μίαν ἀκόμη συνδρομητρίαν, τῆς ὁποίας τὴν συνδρομὴν νὰ ἀποστέλλουν μὲ τὴν ἰδικὴν των. Εἰς ὅσας ἐγγράψωσιν πέντε νέας συνδρομητρίας καὶ προπληρώσωσιν τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν των προσφέρεται ἡ *Χειραφετημένη* καὶ ἡ *Μάγισσα*, τὰ δύο πρωτότυπα μυθιστορήματα τῆς κ. Κ. Παρρέν, τὰ ὅποια εἶναι καταλλήλοτα δῶρα διὰ τὸ Νέον ἔτος.

Παρακαλοῦνται αἱ κ.κ. συνδρομητρίαι ὡς καὶ αἱ κ.κ. ἀνταποκρίτριαὶ καὶ ἀνταποκριταὶ μας, οἱ καθυστεροῦντες συνδρομὰς νὰ ἀποστέλλωσιν αὐτὰς ὅσον τὸ δυνατὸν ταχύτερον.